

[Undervisningsministeren.]

Jeg vil gerne over for det ærede Medlem Hr. Svend Jørgensen sige, at Spørgsmaalet om Parallellklasser, som ogsaa blev rejst i Landstinget, maa jeg ud fra hele min Indstilling til disse Forsøg tage Afstand fra, og det vil det ærede Medlem ogsaa forstaa, naar jeg lægger Vægt paa, at det skal være ganske normale og almindelige Seminarister og ikke en Slags sæere Dyr, vi skal til at opfostre. Derfor maa jeg tage Afstand fra, at der kan være Grund til at mene, at det er saa forfærdelig risikabelt, at hvis en Elev ikke synes, han vil være med til det, saa skal han kunne springe over i en Parallellklasse. Det skal være Seminariets almindelige Undervisning, og vi maa jo huske, naar vi ser paa alle de Skoler, som findes Jorden over af forskellige Arter, Universiteter, Seminarier, école normale, som det hedder i Frankrig, at der er Hundreder og atter Hundreder Former for Undervisning, men ud deraf fremgaar som det væsentlige, hvad enten det er gennem Eksamensskoler eller Folkeskoler, en Lærer, og det er det, jeg lægger Hovedvægten paa. Man skal ikke stirre sig blind paa de Forsøg, vi her anstiller, men tænke paa det, der er Kærnen i Sagen, nemlig at skabe en Lærer, der er egnet til sin Gerning, og derfor synes jeg ikke, at vi, naar Forsøget anstilles, skal dele dem i Parallellhold, saaledes at de Elever, der udgaar fra denne Forsøgsundervisning, faar et Særstempel.

Jeg vil gerne i Anledning af det, det ærede Medlem Fru Inger Merete Nordentoft bemærkede om beskikkede Censorer og Tilsyn, sige, at det er naturligvis Ministeriets Hensigt over for Forsøgene baade vedrørende Tilsynet og vedrørende de beskikkede Censorer, der er Tale om i Betænkningen i Landstinget, at sikre sig, at man ved den Kontrol bruger egnede Tilsynselementer og egnede Censorer, som er forstaaende over for den Aand, hvori disse Forsøg anstilles. Naar, som jeg nævnte før, Vanløse-Forsøgene inden for Københavns Kommune i sin Tid havde saa mange Vanskeligheder, var det fordi disse Forsøg stødte paa en Autoritetens Ramme, som var uden Forstaaelse af det, der var Kærnen i Forsøget, nemlig Interessen for den nye Pædagogik, og jeg kan udtale her over for Tinget, at det er min Hensigt at søge baade Tilsyn og Censur etableret paa en saadan Maade, at man rekurrerer til Pædagoger, som har Interesse for de Forsøg, der anstilles, for ellers vil det, der rapporteres til Ministeriet, i Virkeligheden ikke være af den Værdi, som man maa ønske, for det er jo

ikke Hensigten, at man med Kontrollen skal søge at kvæle selve Forsøgene.

Jeg tror, jeg med disse Bemærkninger har svaret paa det væsentlige af det, der er blevet fremført, og jeg skal slutte med endnu en Gang at takke Ordførerne for den Velvilje, hvormed de har modtaget Forslaget.

Erik Appel: Jeg maa beklage, hvis dette, at jeg nævnte Grundtvigs og Kolds Navne, har fremkaldt ubehagelige Komplexer hos den højtærede Undervisningsminister. Det er meget sjældent, at de to Navne nævnes her i det høje Ting, og derfor synes jeg, at der var Anledning til det. Jeg forstaa dog, at den højtærede Minister ikke stiller sig ganske afvisende over for det Grundsyn, som disse to Mænd har fremført her i Danmark, og jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at det har været frugtbartgørende for hele vort Undervisningsvæsen. Jeg haaber ogsaa, at den højtærede Minister vil være velvillig, naar Grundtvigs Aand besøger ham i Fremtiden. Den højtærede Minister mente, at Aanden forlod mig for lidt siden. Det var sikkert for at aflægge et Besøg hos den højtærede Minister.

Dernæst maa jeg sige med Hensyn til Kommissionen, at jeg ingeniund har noget Ønske om, at denne Kommission skal opføre sig med sit Arbejde. Jeg har tværtimod været med til at henstille, at denne Kommission skulde nedsættes, hvad det ærede Medlem Fru Inger Merete Nordentoft kan bevidne, men jeg gik ud fra, at naar der nu skulde igangsættes en Række Forsøg paa Seminarierne, der nødvendigvis maa komme til at strække sig over 4 Aar, kunde Kommissionen blive træt af at sidde i de mange Aar, og derfor mente jeg, at det kunde være rart for Kommissionen at faa et Pusterum paa 4 Aar, saa den kunde tage fat med friske Kræfter. Jeg vil mene, at det Arbejde, der foregaar paa Seminarierne, er af større Betydning end det, Kommissionen kan frembringe, og derfor nævnte jeg det, men hvis Kommissionen har rigeligt med Arbejde og rigeligt med Tid, har jeg ikke noget imod, at den bruger den paa den Maade.

Med Hensyn til Modsetsningsforholdet over for et andet Medlem af dette høje Ting ved Navn Appel maa jeg sige, at jeg ikke var enig med hende om Kommissionens Nedsættelse, fordi jeg ikke mente, den var paakrævet paa det Tidspunkt, men det vil ikke sige, at jeg er Modstander af Kommissioner saadan i al Almindelighed.

Jeg vil gerne udtale med Hensyn til